

Gradisca, soli d'aires... και άλλες ιστορίες!

Για τον εκδημοκρατισμό του Πολιτισμού *Της Δήμητρας Μακρή*

Συναυλίες σε πυρηνικά εργοστάσια, σε γηροκομεία, σε φυλακές, στους σιδηροδρομικούς σταθμούς, σε νοσοκομεία, σε σχολεία, στη Γερουσία, σε χώρους πολιτισμού μη... συμβατικούς.

Συναυλίες με λίγα ή πολλά άτομα. Με χορωδία και χωρίς. Αλλά και με ζωγραφική και με γλυπτική και όποια καλλιτεχνική έκφραση μπορεί να φανταστεί κανείς. Και όλα αυτά από την Gradisca, έναν καλλιτεχνικό όμιλο ο οποίος είχε εμπνευστή τον Γιώργο Νικολαΐδη. Έναν Θεσσαλονικιό, έναν Χ.Α.Ν.Θ.ιώτη, ο οποίος από το 1989 ζει και εργάζεται στο Παρίσι και έχει σαν μότο «να φτάσει ο πολιτισμός παντού». Σε όποιον μπορεί αλλά δεν έχει τη δυνατότητα να τον απολαύσει και σε αυτόν που θέλει αλλά δεν μπορεί. Μια ιδέα αγνή, ευγενής η οποία βρήκε και συνεχίζει να βρίσκει ανταπόκριση στη Γαλλία και πλέον βαδίζει στον 15ο χρόνο παρουσίας της στα καλλιτεχνικά δρώμενα του εξαγώνου. Αρχικά αφορούσε τα άτομα με αναπηρία αλλά τελικά η καλλιτεχνική προσφορά γιγαντώθηκε και μάλιστα διπλά... και ως προς τα άτομα που ασχολούνται με τον καλλιτεχνικό αυτό όμιλο και ως προς τα άτομα, τις οργανώσεις, τα πεδία δράσης που επωφελούνται από αυτήν. Στενός πυρήνας της Gradisca είναι 200 άτομα αλλά υπό την ευρεία έννοια έχουν συνεργαστεί μαζί της μέχρι και 800 άτομα όπως εξηγεί ο Γιώργος Νικολαΐδης στην υπογράφουσα. Επίσης, αναφέρει πως η ιδέα αυτού του καλλιτεχνικού ομίλου είναι μοναδική στη Γαλλία και πως υπολογίζει ότι οι εκδηλώσεις που προγραμματίζονται και πραγματοποιούνται αριθμούν περί τις 110 το χρόνο!

Η λειτουργία

Η ιδέα είναι απλή. Κάποια μέλη του καλλιτεχνικού ομίλου αναλαμβάνουν έπειτα από συνενόηση με τον εκάστοτε φορέα και ανάλογα με την περίπτωση, π.χ. μια μέρα συνάντησης γενεών σε κάποιο γηροκομείο, να μεταβούν εκεί και να παρουσιάσουν ένα έργο ή μέσω διαδραστικών μουσικών παιχνιδιών να φέρουν το κοινό κοντά στη μουσική, κοντά στον πολιτισμό. Ο Γιώργος Νικολαΐδης εκτιμά πως πρέπει να εκδημοκρατιστεί η μουσική κι ο πολιτισμός. Να πάει κοντά σε όλους. Ένα έργο που θέλει προσπάθεια, που θέλει εργασία οργανωτική καταρχάς, συντονισμό, αλλά και στοιχεία εμπυκωτή καθώς δεν είναι πάντα εύκολο να προσεγγίσει κανείς τα άτομα που έχουν κάποια μορφή αναπηρίας και να τα πείσει είτε να συμμετέχουν στην προσπάθεια είτε να ακούσουν. Αν και σχεδόν πάντα το αποτέλεσμα τους επιβραβεύει καθώς όλοι γίνονται ένα με τη μουσική και μετά το αρχικό μούδιασμα που εύλογα προκαλεί η έκπληξη, να ακούσει κανείς για παράδειγμα μουσική στο εστιατόριο ενός πυρηνικού εργοστασίου, τελικά οι νότες με τον τρόπο τους και οι μουσικοί κερδίζουν και τον πλέον δύσπιστο. Η προσπάθεια όπως εξήγησε ο Γιώργος Νικολαΐδης βασίζεται κατά ένα 95% στον ιδιωτικό τομέα και το υπόλοιπο στο δημόσιο. Στην ουσία η Gradisca ακολουθεί ένα οικονομικό μοντέλο που